

י"א מר חשוון ה'תשע"ט 19.10.18

מגזין מס' 498

ערב שבת פרשת לך לך

קשר-שבועי מאת הרב יאיר כלב

החיים כסניא

אמיתת השאיפה - היגיעה שבדרך

על פי תורת החסידות אין 'לשבת בשקט' - לעולם אין להיות 'שבע רצון מעצמי'. אמנם הכוונה הפנימית בזה היא התביעה האלוקית מן האדם להתייגע בהווה (ופשוט שאין מדובר בהלקאה עצמית חס ושלום). כלומר, עכשיו, בכל הווה נתון, אין להסתפק בעבודתי (גם לא בפירות עבודתי) שנעשתה 'אתמול', כי אם לחזק ולרענן בקרבי - גם 'היום' - נכונות חדשה לטרח נוספת, בדרך קבלת עול שלמעלה מטעם ודעת. וכן בכל יום ויום (עם חיוך ומאור פנים לזולת) לאורך ימים ושנים...

מבואר בחסידות כי 'אין חינם!' אין האדם זוכה להישגים של ממש אלא כמתנה הבאה מלמעלה בשכר עבודתו ויגיעתו. וכבר אמרו חז"ל "היום - לעשותם ולמחר - לקבל שכרם", וכן "לא עליך המלאכה לגמור ואין אתה בן חורין ליבטל ממנה".

ה'מכיר מקומו' (הוא מי שבהתאם ל'גובהו האמיתי': מצד אחד מנמיך הוא ללא הרף את רף ציפיותיו מעצמו, להתאים שאיפותיו לפי ערך 'גודלו הטבעי'. אך מצד שני) מתמיד הוא גם להזכיר לעצמו שוב ושוב: 'היום עלי להיות טוב ממני אתמול'. ובשכר זה מובטח לו כי סוף הטובה לבוא... וכמאמר חז"ל "נוצר תאנה (- זה הטורח לגונן על התאנה ולטפחה ביושר לאורך כל שלבי גדילתה - הוא ש) יאכל פרייה"!!!

לוח שיסורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com.

הכניסה לישוב חמד בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, בכניסה למושב נוסעים ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית – לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר. התכנסות כיבוד ושתייה קלה מ-20:45. לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144.

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) – היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממש, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

י"א חשון – הילולת רחל אמנו

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

רחל אמנו מסמלת מסירות נפש תוך ויתור על שלמות אישית. היא מוותרת על רצונה להיקבר במקום קדוש, כדי להיות לעזר לבניה. ועל כך אומר לה הקב"ה: "יש שכר לפעולתך".

יעקב מבקש להעלותו לאחר מותו לארץ ישראל ולקברו במערת המכפלה. הוא חותר לשלימות הקדושה שהוא יכול להשיג, ולכן הוא מבקש להקבר במקום קדוש. לעומתו, רחל מסמלת מסירות נפש – היא מוותרת על רצונה להיקבר במקום קדוש, כדי להיות לעזר לבניה. ועל כך אומר לה הקב"ה: "יש שכר לפעולתך".

בעל ואשה

השוני הזה בין יעקב לרחל מסמל את תפקידם השונה של איש ואשה. אף על פי שעל שניהם חל הכלל: "אני נבראתי לשמש את קוני", יש לכל אחד ואחד תפקיד שונה:

תפקידו של גבר הוא לחתור למירב השלימות האישית. לכן חלות עליו יותר מצוות מאשר על אשה, ולכן הוא נדרש להתרכז בלימוד התורה, בעבודת התפילה, וגם בעניני העולם, כדי להגיע ל"בכל דרכיך דעהו".

לעומתו, האשה מוסרת את שלימותה האישית למען בניה. היא פטורה ממצוות עשה שהזמן גרמא (שתלויות בזמן), משום שיש לה תפקיד גדול וחשוב יותר – לגדל ולחנך את הדור הבא. אמנם בכך היא מוותרת על מידה מסוימת של שלימות אישית, אך היא עושה זאת במסירות נפש.

"מתה עלי רחל... ואקברה שם בדרך אפרת"

לאחר שיעקב אבינו ביקש מיוסף לקבור אותו במערת המכפלה, הוסיף: "ואני בבאי מפדן מתה עלי רחל בארץ כנען בדרך, בעוד כברת ארץ לבא אפרתה, ואקברה שם בדרך אפרת הוא בית לחם". מסביר רש"י: שיעקב חשש, שמא בקשתו להעלותו לקבורה במערת המכפלה, תעורר אצל יוסף רגש של צער על שאימו לא זכתה לכך. לכן ראה צורך להתנצל על שקבר את רחל בדרך.

רש"י מוסיף ומסביר, שיעקב רמז ליוסף, שקבר שם את רחל על פי הוראת הקב"ה: "דע לך, שעל פי הדיבור קברתיה שם, שתהא לעזרה לבניה, כשיגלה אותם נבוזראדן והיו עוברים דרך שם, יוצאת רחל על קברה ובוכה ומבקשת רחמים עליהם, שנאמר: קול ברמה נשמע וגו'. והקב"ה משיבה: יש שכר לפעולתך".

יעקב ורחל

יעקב ורחל מייצגים את השלימות של בעל ואשה בעם ישראל. יעקב היה הבחיר שבאבות, ורחל היתה אשתו העיקרית (כפי שיעקב אמר: "מתה עלי רחל"), עקרת ביתו – עיקר ביתו. על כן אפשר לראות בהם את הנקודות המאפיינות איש ואשה בישראל.

האם קובעת

ולכן, ההשתייכות לעם ישראל נקבעת לא על פי האב, אלא על פי האם. שכן המהות היהודית היא תולדה מעצם הנשמה, שהיא מאירה בגלוי דוקא אצל האשה. לכן גם מסירות הנפש של האשה, רחל אמנו, היא שהביאה את ההבטחה: "ושבו בנים לגבולם".

בכך באה לידי ביטוי מעלתן של הנשים: אצל גבר, מכיון שהוא עוסק בהשגת שלמות אישית, יכול להתפתח רגש של שביעות רצון עצמית, ועד להרגשת גאווה. אולם אצל אשה, שמבטאת את מסירות הנפש, מאירה הנשמה היהודית הפנימית בלי שום מחיצות של ישות עצמית וגאווה.

(מעובד מתוך הספר "שלחן שבת",

על פי 'לקוטי שיחות' כרך ל')

כך הסבירו חז"ל במדרש (איכה רבה) את זכותה של רחל אמנו:

"באותה שעה קפצה רחל אמנו לפני הקב"ה ואמרה: ריבונו של עולם! גלוי לפניך, שיעקב עבדך אהבני אהבה יתירה, ועבד בשבילי לאבא שבע שנים, וכשהשלימו אותן שבע שנים, והגיע זמן נשואי לבעלי, יעץ אבי להחליפני לבעלי בשביל אחותי, והוקשה עלי הדבר עד מאד, כי נודעה לי העצה, והודעתי לבעלי ומסרתי לו סימן, שיכיר ביני ובין אחותי כדי שלא יוכל אבי להחליפני, ולאחר כן נחמתי בעצמי וסבלתי את תאוותי ורחמתי על אחותי שלא תצא לחרפה. ולערב חלפו אחותי לבעלי בשבילי, ומסרתי לאחותי כל הסימנין שמסרתי לבעלי כדי שיהא סבור שהיא רחל, ולא עוד אלא שנכנסתי תחת המטה שהיה שוכב עם אחותי והיה מדבר עמה והיא שותקת ואני משייבתו על כל דבר ודבר, כדי שלא יכיר לקול אחותי וגמלתי חסד עמה, ולא קנאתי בה ולא הוצאתיה לחרפה, ומה אני שאני בשר ודם עפר ואפר לא קנאתי לצרה שלי ולא הוצאתיה לבושה ולחרפה, ואתה מלך חי וקיים רחמן מפני מה קנאת לעבודת כוכבים שאין בה ממש והגלית בני ונהרגו בחרב ועשו אויבים בם כרצונם. מיד נתגלגלו רחמיו של הקדוש ברוך הוא ואמר בשבילך רחל אני מחזיר את ישראל למקומן הדא הוא דכתיב: "כה אמר ה' קול ברמה נשמע נהי בכי תמרורים רחל מבכה על בניה מאנה להנחם על בניה כי איננו", וכתוב: "כה אמר ה' מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה כי יש שכר לפעולתך וגו'." וכתוב: ויש תקוה לאחרייתך נאם ה' ושבנו בנים לגבולם".

הסיפור השבועי

פנצ'ר לפני השקיעה

מילה בקריית נורדאו. ברכב שלנו אירע נקר. עוד מעט תשקע השמש ולא אוכל לעשות את הברית. אתה נשלחת מן השמים כדי לאפשר לתינוק מישראל להיכנס לבריתו של אברהם אבינו ביום השמיני."

"אתה אברהם סילם!", קרא הנהג כלא מאמין.

עכשיו הגיע תורו של המוהל לתמוה: "כן... מאיפה אתה מכיר אותי?"

מתברר ששנתיים קודם לכן השתתף הנהג, אברהם יעקב, חשמלאי במקצועו, בברית מילה לנכד אחיו, שאותה ערך המוהל סילם. בסוף הטקס חילק המוהל למשתתפים קלטות משיריו, ובהן שירים שהוא שר בבריתות. גם הוא נטל קלטת, וכשנכנס לרכבו הפעיל אותה. קולו המתרונון של סילם מילא את חלל הרכב, ומאותו רגע היה מקשיב לה מעת לעת.

והנה הוא זוכה לארח במכוניתו את המוהל סילם עצמו! הוא האיץ את הרכב ונסע במהירות לעבר בית הכנסת. כשעצר בחריקת בלמים מול שעריו נותרו דקות אחדות לשקיעת החמה.

המוהל ועוזרו זינקו מתוך הרכב ושעטו לתוך בית הכנסת. "מהר! מהר!", קרא המוהל לעבר הקהל שציפה להם בקוצר רוח. "אנחנו חייבים לעשות את הברית ברגע זה, בטרם תשקע השמש". בתוך שתי דקות כבר היה הילד מהול. המוהל נשם לרווחה והיה יכול להירגע ולערוך את המשך הטקס בנחת, עם כל השירים שהוא נוהג לשיר ולזמר.

כשהסתיים הטקס יצאו המוהל ועוזרו אל מחוץ לבית הכנסת וחשבו להזמין מונית שתיקח אותם בחזרה אל מכוניתם, שנשארה בצומת השרון. להפתעתם ראו את הנהג שהביא אותם למקום עומד וממתין להם.

"רק זה חסר לנו עכשיו", נפלטה הקריאה מפי המוהל הנתנייתי הרב אברהם סילם, כאשר מכוניתו החלה לקרטע בהגיעו לצומת השרון.

זה היה בשנת תשס"ג. באותו יום זכה להכניס ארבעה תינוקות בבריתו של אברהם אבינו. כעת היה בדרכו לברית החמישית, שאמורה להיערך בבית הכנסת 'אליהו הנביא' בקריית נורדאו.

סילם, דור שלישי למוהלים מומחים, מוכר כמוהל בעל מוניטין ולצד זה מוזיקאי ומלחין, שהפיק כמה תקליטורים פרי יצירתו. הוא מיטיב לשלב בין שני עיסוקיו, ומוסיף לטקס ברית המילה נופך מוזיקלי חגיגי.

באותו יום חל עיכוב בברית הרביעית, וכשיצא ממנה כבר נטתה השמש לפאתי מערב. בעוד כרבע שעה תשקע וכבר לא יהיה אפשר לעשות את הברית. הוא ועוזרו נכנסו במהירות למכונית והחלו לדהור לעבר היעד, ואז גילו כי יש נקר בגלגל.

זיעה קרה כיסתה את פניו של המוהל. מה עושים? החלפת גלגל תדרוש דקות יקרות, ובינתיים תשקע השמש. גם הזמנת מונית תארך זמן.

בהחלטה של רגע תפס את תיקו בידו וקרא לעוזרו: "בוא אחריי!". הוא התייצב בשולי הכביש הסואן והחל לנופף בייאוש אל הנהגים. רכב אחד האט ועצר. סילם ועוזרו פתחו בסערה את הדלתות ונכנסו פנימה בבהילות. "בבקשה, סע", קרא המוהל אל הנהג.

"מי אתם? מה רצונכם?", תמה האיש.

"נסביר לך הכול בדרך. עכשיו סע!", התחנן המוהל. משום מה החליט הנהג להיענות לבקשה, לחץ על דוושת התאוצה והחל לנסוע.

"אני מוהל", החל סילם להסביר. "אנחנו בדרך לברית

ואכן, כעבור שנה מאז נישואיהם זכו אברהם ורעייתו להיפקד בבן זכר. האב הנרגש מיהר לטלפן למוהל סילם, להזמין לברית המילה. "אתה זוכר את הנהג שהסיע אותך לחגיגת הברית בקריית נורדאו כשהשמש כמעט שקעה?", רענן את זיכרונו. "ובכן, מגיע לי מזל טוב; נולד לי בן בשעה טובה!".

צמרמורת חלפה בגופו של המוהל. "עד מהרה ירוץ דברו! ישועת ה' כהרף עין!", מלמל בהתפעמות. "מובן שאשמח להיות המוהל. נפלאות דרכי ה'!".

עיניים רבות דמעו בברית המילה שהתקיימה אף היא בנתניה. המוהל שעמד לצד אבי הבן, אברהם יעקב, קרא בקול נרגש מתמיד: "ויקרא שמו בישראל - זוהר בן אברהם".

מבטיהם של אברהם ואברהם נפגשו, וכמו השלימו סוף סוף מעגל של קשר פלאי שנוצר ביניהם ובין בריתו של אברהם אבינו.

(תודה לבעלי המעשה, אברהם סילם ואברהם יעקב)

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

סילם התרגש מאוד והרעיף ברכות על ראשו. "אני מברך אותך שתזכה להזמין אותי לברית של בנך!", איחל לו. פניו של הנהג הרצינו. "קודם כול שאתחתן", מלמל בלחש. "אני כבר בן 39 ועדיין לא מצאתי את זוגתי!".

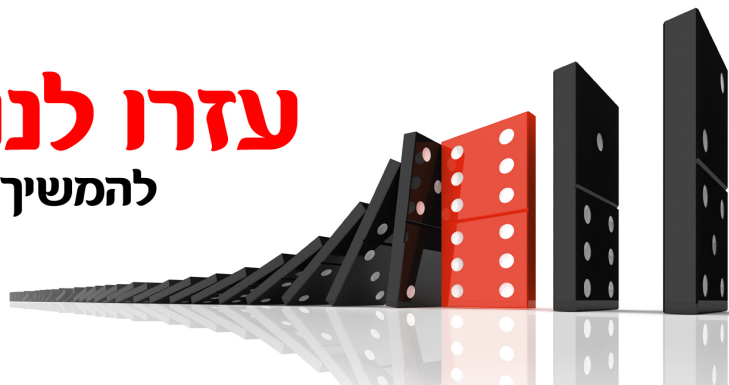
"אם כן אכפול את ברכתך", נענה המוהל בהתרגשות. "כשם שסייעת לקיים את מצוות ברית מילה בזמנה, כך תזכה למצוא את זיווגך הראוי עוד בשנה הזאת, ובהמשך לעשות ברית מילה לבן שייוולד לך!".

"אמן!", השיבו הנהג ועוזרו של המוהל. חלפו כמה חודשים. אברהם הכיר את יהודית. הם התחתנו כדת משה וישראל, ועכשיו ציפו לילד.

יום אחד, כשביקר אברהם אצל אמו, פגש שם קרובת משפחה. "איזו השגחה פרטית שאנו נפגשים", אמרה לו.

"אביך עליו השלום נראה אליי הלילה בחלומי. הוא היה לבוש חגיגית ואמר: 'התכוננו שייוולד לאברהם בן בקרוב'".

עזרו לנו, להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

פרוייקט העלאת ספר ה"תניא" לרשת היוטיוב כרוך בהוצאות גדולות, להפצת המעיינות ולמען זיכוי הרכיבים. **נמכתה "תניא" הודויה נעמיה ברכיה" ערור נה רונרר נולר**

"זאת התורה אדם" (במדבר יט', ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב- 'נגלה') ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה- 'נסתר'). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי 'נגלה', ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת לך לך

אברהם יוצא מחרן ועולה לארץ

אברהם מצטווה ע"י הקב"ה "לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך, אל הארץ אשר אראך". ה' מברכו ומבטיחו כי בהגיעו אל הארץ אשר יראהו יזכה הוא לצאצאים רבים, לפרסום והערצת עמי הארץ ולעושר וריבוי נכסים. בן 75 שנה יוצא אברהם מחרן, מלווה באשתו שרה ובאחינו לוט, ואיתם ריבוי האנשים והנשים שהתקרבו על ידם לאמונת ה' אחד, ורכושם איתם.

בהגיעם לארץ כנען, חוצים הם את הארץ מצפונה, דרומה לשכם, אלון מורה ובית-אל. במהלך מסעם בארץ כנען מתגלה ה' לאברהם ומבטיחו כי 'הארץ הזו שאתה נמצא בה מובטחת היא לצאצאריך'. אברהם מודה לה' בהקמת מזבח לאלוקים במקום. לאחר מכן מתיישב הוא ממזרח לבית-אל ובונה גם שם מזבח לאלוקים. וכך, בכל מקום ומקום בו מתיישב אברהם מפיץ הוא ומפרסם רבים את אמונת ה' אחד.

ירידת אברהם מצריימה

על כרחו, בשל רעב פתאומי כבד המשתרר בארץ כנען (ישראל), יורד אברהם למצרים. עם כניסתו למצרים מבחין אברהם בתרבותם הקלוקלת, וכדי להציל נפשו מחליט הוא להסתיר מן המצרים שטופי הזימה אשר שרה היא אשתו ומבקשה לומר כי אחותו היא.

ואכן, אך מגיעים הם מצרימה נלקחת שרה יפת התאר

לבית המלך, ופרעה מעניק לאברהם בעבורה שפע מתנות. אלא שמאותו רגע, בדרך נס, פוגע נגע קשה בפרעה ובאנשי ביתו. בהבינו כי נענש על דבר שרה בשל היותה אשת איש, ממחר פרעה להחזירה לאברהם. הוא מותיר בידי אברהם את המתנות שנתן בעבורה ושולח אותו ואת אשתו ואת כל אשר להם מארץ מצרים בליווי אנשיו לשומרם בדרך.

היפרדות אברהם מלוט והבטחת הארץ לזרעו

בחזרתם לארץ כנען מתיישב אברהם שוב בקרבת בית-אל. במקום פורצות מריבות בין רועי אברהם (שהיו אנשים מוסריים ויראי שמים) ובין רועי לוט (שהיו מושחתים ופרועים). אברהם מציע ללוט כי יפרדו זה מעל זה, ומאפשר לו להיות הראשון אשר יבחר את מקום התיישבותו. לוט בוחר להתיישב בכיכר הירדן אשר במישור סדום ועמורה, אזור שבאותם ימים היה טובל בירק, משופע במים ומיושב באנשים רעים ומושחתים.

לאחר הפרדותו מלוט, מבטיח הקב"ה לאברהם ולזרעו את ירושת ארץ כנען כולה לנצח. ומוסיף ומברכו אשר למרות גילו המבוגר יזכה הוא לזרע שיירבה כעפר הארץ. אברהם מתיישב באלוני ממרא שבחברון ובונה גם במקום זה מזבח לה'.

מלחמת המלכים והצלת לוט

באותם ימים פורצת מלחמה בין מלכי ארץ כנען

אחד שלם). אזי נופלת על אברהם תרדמה כבדה וחשיכה עצומה. בחלומו מבשר ה' לאברהם אודות הגלות העתידה לבוא על צאצאיו ארבע מאות שנה במצרים. ומוסיף ומודיעו אודות הסבל הנורא, העוני והשעבוד שיהיו מנת חלקם בגלותם שם. אלא שבסוף גלותם, מבטיחו ה', יענשו משעבדיהם ובני ישראל יצאו מארץ מצרים ברכוש גדול. ושוב חוזר האלוקים ומבטיחו בחלומו בנוגע לירושת הארץ המובטחת לזרעו אחריו.

הגר וישמעאל בנה

לאחר שנות נשואין רבות עדיין אברהם ושרה חשוכי ילדים. שרה מציעה לאברהם כי יקח לו את הגר שפחתה לאשה. היא מקווה שכאשר תלד לו הגר ימשיך הדבר ברכה גם עליה, ואזי תלד גם היא. אברהם שומע בעצתה ולוקח את הגר לו לאשה. לימים כאשר נפקדת הגר, מתחילה היא לזלזל ולהקל ראש בשרה גבירתה חשוכת הבנים. כתוצאה מכך מקשיחה שרה את יחסה כלפיה, ובאישור אברהם נוהגת היא בה כטוב בעיניה ומעמיסה עליה מטלות רבות ועבודות קשות ללא נשוא, עד אשר בורחת הגר מן הבית.

בהיות הגר במדבר בקרבת המעיין, מתגלה אליה מלאך האלוקים ואומר 'עליך לחזור אל בית אברהם ולקבל עליך את מרות שרה גבירתך'. המלאך מבטיחה כי בנה שיוולד לה ירבה זרעו ככוכבי השמים, ומוסיף ואומר כי בנה זה יהיה "פרא אדם – ידו בכל ויד כל בו". אזי מורה הוא לה לקרוא את שמו ישמעאל, כי שמע ה' את בכיה וראה בעלבונה ומצוקתה.

אברהם בן 86 שנה כשיוולדת לו הגר את בנה, וברוח קודשו קורא גם הוא את שמו ישמעאל.

מצות המילה ולידת יצחק

בחלוף השנים, שוב מתגלה הקב"ה לאברהם בן התשעים ותשע ומצווהו למול עצמו [ומכאן מצות המילה לדורות,

וסביבתה. ארבעה מלכים ובראשם כדרלעומר מלך עילם נלחמים בעמק השידים נגד חמישה מלכים מאזור הנגב (ובהם מלך סדום), שמרדו לפרוק עולו של כדרלעומר מעליהם. צבא כדרלעומר מביס את גייסות חמשת המלכים המורדים ובין הנלקחים בשבי נמצא גם לוט, אחיינו של אברהם. בשמעו זאת, יוצא מיד אברהם להצילו. הוא יוצא בראש 318 אנשים חמושים ונלחם במלכים בסביבות דמשק ומשחרר מידיהם את לוט ורכושו ואת יתר השבויים.

מלכי צדק מלך שלם יוצא עם לחם ויין לקראת אברהם השב מן המלחמה ומברכו. ובהיותו כהן לאלוקים מעניק לו אברהם מעשר מכל רכושו וכן מהשלל שנפל לידיו בנצחוננו בקרב. בינתיים יוצא לקראת אברהם גם מלך סדום. הוא מוכן לוותר על רכושו שנבזז ע"י צבא כדרלעומר, וכל מבוקשו מאברהם הוא רק שיוחזרו בני עירו שנפלו בשבי. אברהם נשבע כי יתן לו את כל השלל שברשותו מבלי להשאיר לעצמו דבר, מלבד חלקם של ענר, אשכול וממרא שנלחמו לצידו.

'ברית בין הבתרים'

הקב"ה נגלה לאברהם ומבטיחו כי ישמור עליו וגם יעניק לו שכר רב בגין צדקותו. אברהם שואל את הקב"ה מה יועיל לו שכר ונכסים בעודו חשוך בנים? ה' מודיעו כי יוולד לו בן ומוסיף ומצווהו להביט בכוכבים. אזי מבטיחו האלוקים שכשם שאי אפשר למנותם כך לא יהיה ניתן למנות את צאצאיו הרבים שיצאו מבנו יורשו.

לחיזוק הבטחתו לאברהם כי זרעו יירש את הארץ, כורת ה' עמו ברית. במצוותו לוקח אברהם שלושה עגלים, שלוש עיזים, שלושה אילים, תור וגוזל יונים ומבתרם לשני חלקים. עם שקיעת השמש מתגלה אליו האלוקים ואברהם עובר בין הבתרים (טקס שהיה נהוג באותם ימים לכריתת ברית נצח בין העוברים בתווך בין שני חצאי דבר

תמימות של יהודי

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

הליכה בתמימות. וכפי שנצטוונו: "תמים תהיה עם ה' אלוקיך", ומפרש רש"י: "התהלך עמו בתמימות ותצפה לו, ולא תחקור אחר העתידות, אלא כל מה שיבוא עליך, קבל בתמימות".

גם מעלה זו נמצאת במצות המילה, שכן מצוה זו מבטאת את התמסרותו המוחלטת של האדם לקב"ה, שאינו שואל שום שאלות אלא מקיים את ציוויי בתמימות. וכפי שיש המפרשים בדרך זו את הציווי "התהלך לפני והיה תמים" שנאמר לאברהם: "שלא תשאל למה המילה", "שיקבלהו בתמימות, לא ישאל מה זה ועל מה זה".

בלי שאלות

שלוש דרגות אלה קיימות גם במשמעות הרוחנית של מצות המילה – הלוא היא מילת הלב. הדרגה הראשונה – הסרת הערלה, להשתחרר משליטת יצר הרע ותאוות הלב. הדרגה השנייה – להיות תמים, להעלות בקודש ולגלות את הקדושה שנמצאת בעומק הנפש. הדרגה השלישית – הליכה בתמימות, להתבטל לגמרי לפני הקב"ה, להניח הצידה את השכל והרצון האישיים ולקיים את ציווי ה' מתוך קבלת עול מוחלטת.

על ידי עבודה כזאת זוכים לקיום דברי חז"ל "כל המתמים עצמו, הקב"ה מתמים עמו... כל המתמים עצמו, שעה עומדת לו", וכפי שהקב"ה הבטיח לאברהם: "והיית לאב המון גויים". כך נזכה גם אנו לקיום הייעוד "והיו מלכים אומנייך ושרותיהם מניקותייך", בתכלית השלימות, כפי שיהיה בגאולה האמיתית והשלימה, בקרוב ממש, על ידי משיח צדקנו.

"והיה תמים" (בראשית ז, א)

כאשר ציווה הקב"ה את אברהם אבינו על מצות המילה, אמר לו: "התהלך לפני והיה תמים". כלומר, עם המילה זכה אברהם למעלת התמימות.

מהי תמימות? המשמעות הראשונית של תמימות היא שלימות – בלא חיסרון. דבר שיש בו חיסרון או פגם, אינו שלם ואינו תמים. למשל, כשהתורה אומרת "כבש תמים" – היא מתכוונת לכבש שאין בו מום.

אולם המושג תמימות יש בו גם משמעות עליונה יותר – לא רק שאין כאן פגם, אלא שהדבר מושלם במיוחד. שנה שלימה היא בת שנים עשר חודשים, אך שנה תמימה – זו שנת העיבור, שבה שלושה עשר חודשים.

תמימות במילה

שני המובנים הללו מצויים גם במצות המילה. בראש ובראשונה – המילה משלימה חיסרון, מבטלת מצב פגום של ערלות. קודם המילה האדם הוא ערל ונושא עליו פגם, והמילה עושה אותו שלם, ללא פגם – תמים.

המעלה השנייה של המילה – שהיא מוסיפה שלימות יתרה. לאחר שהוסרה הערלה והאדם כבר שלם, מוסיפה בו המילה מעלה נוספת – אות ברית בין האדם לבין הקב"ה. זו התמימות היתרה שמעניקה המילה, בכך שהיא קושרת את האדם בברית נצחית עם הקב"ה, ואז הוא נעשה שלם עוד יותר מדרגת השלימות שהיתה לו קודם לכן.

תום לב

אולם יש במושג תמימות משמעות נוספת – תום לב,

(מתוך הספר "שלחן שבת",

על פי 'לקוטי שיחות' כרך ל')

חסידות על הפרשה לך-לך

דמעות של שמחה פרשת לך לך

אדמו"ר הריי"צ סיפר:

בהיותי ילד נכנסתי פעם בשבת פרשת לך לך, בבוקר לפני התפילה, לחדר אבי (הרבי הרש"ב), ומצאתיו 'עובר' על פרשת השבוע ('שניים מקרא ואחד תרגום'). הוא היה שרוי במצב רוח מרומם ובה בשעה זלגו מעיניו דמעות. עמדתי נרעש, בלא שיכולתי להבין כיצד אפשרי מצב רוח מרומם יחד עם דמעות, אך לא העזתי לשאלו על כך. רק במוצאי שבת, כשנכנסתי כדרכי לאבי, אזרתי עוז ושאלתיו לפשר הדבר.

אבא ענה: אלה דמעות של שמחה. ומיד הוסיף והסביר: רבינו הזקן אמר ש'צריכים לחיות עם הזמן', זאת אומרת שיש לחיות עם פרשת השבוע ועם פרשת היום של השבוע. פרשת בראשית היא פרשה שמחה בעיקרה - הקב"ה ברא את העולמות והנבראים, והיה שבע רצון, כפי שנאמר "וירא אלוקים כי טוב"; אולם סוף הפרשה אינו נעים כל כך.

פרשת נח, פרשת המבול, היא פרשה עצובה; אבל סוף הפרשה שמח - במזל טוב נולד אברהם אבינו! פרשת לך לך היא פרשה של שמחה אמיתית. בכל יום

ויום מהשבוע חיים עם אברהם אבינו - הראשון שמסר את נפשו לפרסם אלוקות בעולם, ומסירות נפש זו על התורה ומצוותיה הנחיל אברהם אבינו בירושה לכלל ישראל.

(ספר-השיחות 'תש"ב)

לך אל עצמיותך

"לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך"

על האדם ללכת אל עצמו, אל שורשו ואל מציאותו האמיתית. זאת על ידי שיצא מהענינים הארציים והחומריים, מהדברים הבאים מההרגלים והמידות הטבעיות, ומההשקפות השכליות הלא רצויות.

(לקוטי שיחות')

כל מסעי האדם - בהשגחה פרטית "הלוך ונסוע הנגבה"

מאז שאמר הקב"ה לאברהם "לך לך מארצך" ואברהם נסע "הלוך ונסוע הנגבה", התחיל סוד הבירורים. האדם הולך למסעיו על פי גזרת ההשגחה העליונה, למקום שהניצוצות הצריכים להתברר על ידו מחכים לגאולתם.

(הרבי הרש"ב מליובאוויטש)

גם ביו-טיוב ובפייסבוק:
בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

סדר התנ"ך

עודה ראשונה לנפש

YouTube f

תניא
מודעות
עצמית
ביהדות

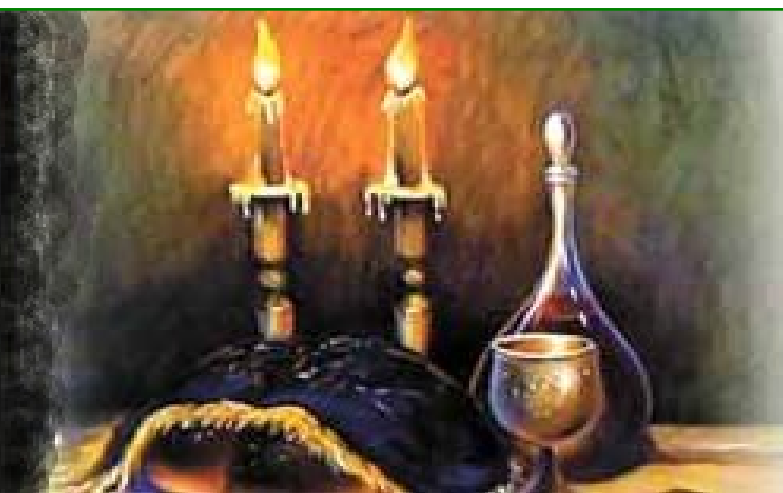
שבת שלום!!!

כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
ליקוט רעיונות, עיצוב ועימוד: חי דמארי
להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון קי"ז)
18:39	17:27	י-ם
18:40	17:42	ת"א
18:39	17:32	חיפה
18:41	17:45	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון